

Γιώργος Βιζυηνός, *Αποχωρισμός (Παιδί μου, ώρα σου καλή)*

A'. Η Μάνα

Φουρτούνιασεν η θάλασσα και βουρκωθήκαν τα
βουνά!
είναι βουβά τ' αηδόνια μας και τα ουράνια σκοτεινά.
Κι η δόλια μου η ματιά θολή.
Παιδί μου, ώρα σου καλή!

Είν' η καρδιά μου κρύσταλλο και το κορμί μου
παγωνιά!
σαλεύ' ο νους μου, σαν δενδρί, που στέκ' αντίκρυ στο
χιονιά,
και είναι ξέβαθο πολύ,
παιδί μου, ώρα σου καλή!

Βοΐζει το κεφάλι μου σαν του χειμάρρου τη βοή!
ξηράθηκαν τα χείλη μου, και μου εκόπη κι η πνοή,
σ' αυτό το ύστερο φιλί,
παιδί μου, ώρα σου καλή!

Να σε παιδέψ' ο Πλάστης μου, κατηραμένη ξηνητειά!
Μας παίρνεις τα παιδάκια μας και μας αφίνεις στη
φωτιά,
και πίνουμε τόση χολή,
όταν τα λέμ' «ώρα καλή!»

B'. Το παιδί

Φυσά βοριάς, φυσά θρακιάς, γεννιέται μπόρα φοβερή!
με παίρνουν, μάνα, σαν φτερό, σαν πεταλούδα
τρυφερή,
και δεν μπορώ να κρατηθώ·
μάνα μην κλαις, θα ξαναρθώ.

Βογγούν του κόσμου τα στοιχειά, σηκώνουν κύμα
βροντερό!
θαρρείς ανάλυωσεν η γη, και τρέχ' η στράτα, σαν νερό,
και γω το κύμα τ' ακλουθώ
μάνα μην κλαις, θα ξαναρθώ.

Όσες γλυκάδες και χαρές μας περεχύν' ο ερχομός,
τόσες πικράδες και χολές μας δίν' ο μαύρος χωρισμός!
Ωχ! Ας ημπόργα να σταθώ...
μάνα μην κλαις, θα ξαναρθώ.

Πλάκωσε γύρω καταχινιά, κι ήρθε στα χείλη μ' η ψυχή!
Δος με την άγια σου δεξιά,δος με συντρόφισσαν ευχή,
να με φυλάγη μη χαθώ,
μάνα μην κλαις, θα ξαναρθώ.

(από *Το τέλος του παραμυθιού ή η αρχή του ονείρου*, Ερμής 2001)